Ἔτος 16 — Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 3 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1902 — Ἀριθ. 723

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-οδος Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ^ς ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ οὐ ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. - Πᾶσα αγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσ γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὰ διαζύγια Ζ'.—Αἱ Ἀγγλίδες καὶ Φιλανθρωπία Αἱ γυναικεῖαι λέσχαι. (ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου),—Συνέντευξις διὰ τηλεφώνου (κατὰ τὸ Γαλλικὸν ὑπὸ δος Εἰρίνης Νικολαΐδου).—Ἡ ψυχὴ τῶν σκύλλων (ὑπὸ ζωοφίλου). — Τὸ Νέον Συμβόλαιον.—Γυναικεία κίνησις.—Συνταγαί. Ἀλληλογραφία. Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς ἡ Ὡραιότης τοῦ Τοανῶ (ὑπὸ δος Μαρίας Ζερβουδάκη).—

ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ

Ζ'.

Ἓν ἄλλο πρόσκομμα εἰς τὴν εὐτυχίαν τοῦ θεσμοῦ τοῦ γάμου ἐπίσης σοβαρὸν ὅσον καὶ ὁ φόβος εἶναι ἡ ἐπέμβασις τῶν γονέων καὶ τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικός. Ἡ σύζυγος πολὺ συχνὰ δὲν ὑπανδρεύεται ἕνα ἄνδρα, ἀλλὰ μίανὁλόκληρον οἰκογένειαν. Δὲν ὀφείλει νὰ δίδῃ λόγον τῶν πράξεων καὶ τῶν σκέψεών της μόνον εἰς τὸν σύζυγον καὶ νὰ συμμορφώνεται κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον μὲ τὰ ἰδικάς του ἰδέας καὶ βλέψεις, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀνταποκρίνεται εἰς τὰ ἰδεώδη τῆς πενθερᾶς καὶ τοῦ πενθεροῦ καὶ τῶν ἀδελφῶν καὶ συγγενῶν τοῦ συζύγου.

Ἀλλὰ τὰ ἰδεώδη τῆς πενθερᾶς καὶ διὰ τὴν ἡλικίαν της καὶ διὰ τὴν ἀνατροφὴν τῆς ἐποχῆς της δὲν ἠμποροῦν παρὰ νὰ εἶναι διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ τῆς νύμφης. Ὅταν μάλιστα τύχῃ καὶ τὰ αἰσθήματα καὶ ἡ ἀνάπτυξις νὰ διαφέρῃ, τότε ἡ συνενόησις ἀποβαίνει ἀδύνατος καὶ ἡ νύμφη κάθε ἄλλο εἶναι δι' ὅλους τοὺς συγγενεῖς τοῦ ἀνδρός της παρὰ μία ἐχθρά, κατὰ τῆς ὁποίας ἐμμέσως καὶ ἐπιτηδείως βάλλονται ὅλα τὰ βέλη.

Καὶ εἰς τὸ σημεῖον ἀκριβῶς αὐτὸ ἀρχίζει μία πάλη τρομερὰ ἑνὸς κατὰ πολλῶν, μία πάλη μὲ ὅπλα ἄνισα ἡ ὁποία δηλητηριάζει τὴν ζωὴν τῆς νέας γυναικὸς καὶ ψυχραίνει καὶ τὰ ὡραιότερα ἀκόμη πρὸς τὸν ἄνδρα αἰσθήματά της.

Διότι ὅσον καὶ ἂν ὁ ἔρως πρωτοστατήσῃ εἰς τὴν σύναψιν τοῦ γάμου, ὅσον διατεθειμένος καὶ ἂν εἶναι ὁ εἷς ἐκ τῶν συζύγων νὰ θέσῃ εἰς ἁρμονίαν τὰς ἰδικάς του ἀρχὰς καὶ ἕξεις καὶ ἰδέας μετὰ τῶν τοῦ ἄλλου, ὅμως ἐξανίστανται καὶ ἐπαναστατεῖ, ὅταν ἀντιληφθῇ, ὅτι ὁ ἄλλος, τῇ ἐμπνεύσει καὶ ὑποδείξει τῶν ἰδικῶν του, ἐπιβάλλει σήμερον τοῦτο καὶ ἀπαιτεῖ αὔριον ἐκεῖνο καὶ ἀξιοῖ μεθαύριον τὸ ἄλλο. Τότε ἡ ἄρνησις τοῦ ἐγὼ καὶ ἡ αὐταπάρνησις καὶ ἡ ὑποχώρησις δὲν προσφέρεται πλέον ὡςθυσα εἰς τὸν ὡραῖον βωμὸν τῆς ἀγάπης, ἀλλ' ἐπιβάλλεται διὰ τῆς βίας, ἐξυπηρετοῦσα τὸν ἐγωϊσμὸν καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τρίτων, ἐντελῶς ξένων καὶ ἐντελῶς ἀδιαφόρων, οἱ ὁποῖοι μὲ τὸ πνεῦμα τῆς δικαιωματικῆς κυριαρχίας ἀγωνίζονται πῶς νὰ ἐπιβληθοῦν καὶ νὰ ἐπικρατήσουν καὶ νὰ γείνουν ἀναγκαῖοι καὶ ἀπαραίτητοι πρωτοστάται εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὰς σχέσεις τῶν νέων συζύγων.

Τὸ περίεργον δὲ εἶναι, ὅτι ἐνῷ ὁ θεσμοθέτης τοῦ γάμου εἶχε τὴν φρόνησιν εἰς τὸ ζήτημα τοὐλάχιστον τῆς ἐπιρροῆς καὶ ἐπεμβάσεως τῶν γονέων νὰ χαράξῃ ὡρισμένα τὰ ὅρια, καὶ νὰ βροντοφωνήσῃ τὸ «θὰ ἀρνηθῇς τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου καὶ τοὺς ἰδικούς σου» συμβαίνει τὸ παράδοξον αὐτό, ὅτι εἰς τὴν ἀπαγόρευσιν αὐτὴν δὲν ἐδόθη ποτὲ ἡ σημασία καὶ ἡ βαρύτης, ἡ ὁποία ἐδόθη εἰς τὴν διάταξιν τοῦ φόβου τῆς γυναικὸς πρὸς τὸν ἄνδρα.

Ὁ καλλίτερος καὶ ὁ δικαιότερος τῶν ἀνδρῶν θὰ εὑρεθῇ εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν πρὸ διλήμματος φοβεροῦ καὶ ἐνώπιον καταστάσεως ἀδιεξόδου. Μοιραίως, φυσικῶς, ἀναποφεύκτως ἡ γνώμη του θὰ ἀποκλίνῃ πάντοτε ὑπὲρ τῆς γνώμης τῶν ἰδικῶν του καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν αὐτῶν ἡ κατὰ τὰς βλέψεις αὐτῶν θὰ ἀντιμετωπίζῃ οἱονδήποτε ζήτημα. Διότι μετὰ τῶν ἰδικῶν του εἶχε πάντοτε, ἀπὸ τῆς μικρᾶς του ἡλικίας κοινὰ τὰ αἰσθήματα καὶ τὰς ἰδέας καὶ τὰς ἀρχάς,

Διότι οἱ ἰδικοί του διεπλασσαν τὸν χαρακτῆρα του σύμφωνον πρὸς τὸν ἰδικόν των καὶ ἐφύτησαν εἰς τὸ εἶναι του διὰ τῆς κληρονομικότητος καὶ τῆς μακρᾶς συνηθείας τὰς ἰδίας κλίσεις καὶ προτιμήσεις καὶ σκέψεις.

Διότι οἱ ἰδικοί του εἶνε φύσει καὶ θέσει σάρξ ἐκ τῆς σαρκός του καὶ ὀστοῦν ἀπὸ τὰ ὀστᾶ του. Διότι οἱ ἰδικοί του, ὅσον καὶ ἂν εἶναι καλοὶ καὶ δίκαιοι, δὲν ἠμποροῦν ἀπὸ τῆς μιᾶς ἡμέρας εἰς τὴν ἄλλην νὰ ἐκριζώσουν ἀπὸ τὴν ψυχὴν των τὸ αἴσθημα τῆς ἐπικρατήσεως καὶ τὴν συνήθειαν τῆς ἀμέσου ἢ ἐμμέσου ἐπιβολῆς καὶ νὰ ἀναγνωρίσουν εἰς μίαν ξένην, εἰς μίαν τρίτην, εἰς ἕνα παιδὶ ἀκόμη, δικαιώματα, τὰ ὁποῖα καὶ ἡ φύσις καὶ ὁ χρόνος καὶ ἡ μακρὰ ἕξις τοὺς ἔκαμαν νὰ θεωροῦν ἀποκλειστικῶς ἰδικά των ἕως τὴν στιγμὴν αὐτήν.

Τοιουτοτρόπως δυὸ κόσμοι διάφοροι ἐντελῶς, δύο κοινωνικαὶ ταξεις ἀντίθετοι, δύω τρόποι ἀντιλήψεως τῆς ζωῆς ἀπὸ τῆς σπουδαιοτέρας μέχρι τῆς πλέον ἀσημάντου αὐτῆς ἐκδηλώσεως εὑρίσκονται ἀντιμέτωποι, ἀντὶ τῶν δύω ἐρωτευμένων, διὰ τοὺς ὁποίους ὁ ἔρως μὲ μίαν μονοπινελιὰν του ὤφειλε νὰ σβύνῃ ὁλόκληρον τὸ παρελθόν, νὰ μετουσιόνῃ ὁλόκληρον τὴν φύσιν, νὰ θέτῃ εἰς τὸ ἴδιον ὕψος καὶ εἰς τὴν αὐτὴν προοπτικὴν ὅλας τὰς αἰσθήσεις καὶ νὰ θαυματουργῇ τὸ μέγα θαῦμα τῆς ἀρμονίωσεως καὶ ἀναγεννήσεως τῶν δύω εἰς ἓν καὶ μόνον ὄν.

ΑΙ ΑΓΓΛΙΔΕΣ ΚΑΙ Η ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΗ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΕΙΑ

Αἱ λέσχαι.

Αἱ Ἀγγλίδες πρεσβεύουν ὅτι ὁ κλῆρος τῶν πτωχῶν ἀποκλειστικὸς δὲν πρέπει νὰ ἦναι μόνον ἡ ἐργασία. Ἀλλ' ὅτι ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἔχουν δικαίωμα νὰ διασκεδάζουν, ἔχουν ἀνάγκην κάποιας ψυχαγωγίας, ἡ ὁποία νὰ συντελῇ ταυτοχρόνως εἰς τὴν βελτίωσιν καὶ τὸν πολιτισμόν των. Δυστυχῶς ἡ ταβέρνα καὶ ἄλλα κέντρα διαφθορᾶς καὶ ἐξαχρειώσεως ἦσαν μέχρι πρό τινος τὰ μόνα μέρη, εἰς τὰ ὁποῖα ὁ λαὸς διεσκέδαζε. Ἐσκέφθησαν λοιπὸν νὰ ἱδρύσουν λέσχας διὰ τὰς ἐργάτιδας, διὰ ταῖς ὑπαλλήλους τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς βιομηχανίας, ἀκόμη καὶ διὰ τὰς ὑπηρετρίας. Καὶ αἱ λέσχαι αὐταὶ ἔχουν πολλαπλασιασθῇ ἐσχάτως εἰς ὅλην τὴν Ἀγγλίαν κατὰ πληκτικῶς καὶ ἀποβαίνουν κέντρον ἀναπαύσεως, συναθροίσεως, τελειοποιήσεως ἀμοιβαίας, ἐν ἄτυλον τέλος εὐθυμίας καὶ ἀνέσεως ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀσχημιῶν καὶ τῶν πειρασμῶν, ὑπὸ τῶν ὁποίων περιστοιχίζονται.

Μεγάλη αἴθουσα, ἐφωδιασμένη μὲ ἓν πιάνο καὶ μίαν βιβλιοθήκην, μερικὰ τραπέζια καὶ καθίσματα, ἰδοὺ ἡ κυρία αἴθουσα· ἔπειτα ἄλλαι σχετικῶς μεγαλείτεραι ἢ μικρότεραι ὅπου δίδονται τὸ βράδυ μαθήματα εἰς τὰς ἐπιθυμούσας νὰ λαμβάνουν τοιαῦτα. Ἓν εἶδος μαγειρείου, τὸ ὁποῖον εἰς τιμὰς μηδαμινὰς δίδει τέϊον· καὶ φῶς ἄπλετον καὶ θερμότης παντοῦ. Αἱ λέσχαι αὐταὶ εἶναι ἀνοικταὶ καθ' ἑκάστην μέχρι τῆς 10ης ἑσπερινῆς ὥρας. Συναθροίζονται ἐκεῖ καὶ φλυαροῦν, γελοῦν, δανείζονται βιβλία, αἱ πλέον φιλομαθεῖς παρακολουθοῦν μαθήματα, χορεύουν ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος, καὶ πολὺ συχνὰ αἱ ὑψηλαὶ προστάτιδες τῶν λεσχῶν τούτων διοργανόνουν μουσικὰς καὶ φιλολογικὰς ἑσπερίδας, ἀνταποκρινομένας ὅπως δήποτε εἰς τὴν μόρφωσιν τῶν ἐργατίδων. Καθ' ἑκάστην δὲ ἑσπέραν ἀνὰ μία κυρία καὶ μία δεσποινὶς ἐκ τοῦ διοικητικοῦ Συμβουλίου τῶν λεσχῶν τούτων, παρίστανται εἰς τὴν λέσχην καὶ χωρὶς νὰ ἐπεμβαίνουν οὔτε εἰς τὰς συνομιλίας, οὔτε εἰς τὰς διασκεδάσεις τῶν ἐργατίδων συντελοῦν διὰ τῆς παρουσίας των εἰς τὴν τάξιν καὶ τὴν εὐπρέπειαν τῶν συναθροίσεων τούτων. Τὰς συνηθίζουν τόσον αἱ ἐργάτιδες, ὥστε ἑκάστη ἔχει καὶ τὰς συμπαθείας τῆς, καὶ μὲ τὸν καιρὸν λαμβάνουν τὸ θάρρος νὰ ζητοῦν παρ' αὐτῶν συμβουλὰς καὶ ὁδηγίας διὰ τὴν καθημερινὴν ζωήν των.

Αἱ κυρίαι αὐταί, κατὰ τὸ πλεῖστον, τοῦ μεγάλου κόσμου, προσπαθοῦν νὰ ἐμπνέουν εἰς τὰ μέλη τῶν λεσχῶν των τὴν συνήθειαν τῆς οἰκονομίας καὶ δι' αὐτὸ ἓν ταμιευτήριον ἦναι πάντοτε προσηρτημένον εἰς τὴν λέσχην. Ἐκτὸς τούτου δι' ἐρένων ἑβδομαδιαίων διοργανώνουν ἐκδρομάς, καὶ ἀνὰ ὁμάδας ὁδηγοῦνται εἰς τὰ μουσεῖα ἢ εἰς περιπάτους ἐξοχικούς. Ἐν γένει ἡ συνάφεια αὐτὴ τῶν ἀνεπτυγμένων κυριῶν μετὰ τῶν κοριτσιῶν αὐτῶν τῶν λαϊκῶν ταξεων συνετέλεσε πολὺ καὶ εἰς τὴν ἠθικὴν καὶ εἰς τὴν πνευματικὴν τῶν τελευταιων τούτων βελτίωσιν.

Παρὰ τὰς λέσχας μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν λαϊκῶν τάξεων ἔχουν καὶ τὰ Settlements, εἰς τὰ ὁποῖα συχνάζουν ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ μετὰ τὸ σχολεῖον· ἀντὶ νὰ τρέχουν εἰς τοὺς δρόμους διευθύνονται εἰς τὸ Settlement, καὶ ἀνὰ ὁμάδας ἄλλα μεταβαίνουν εἰς τὰς αἰθούσας τῆς γυμναστικῆς, ἄλλα εἰς τὰς ἀποικιακὰς ταξεις, ὅπου διάφοροι ρήτορες ἀναπτύσσουν θέματα πολλοῦ ἐνδιαφέροντος περὶ τῶν Ἀγγλικῶν ἀποικιῶν καὶ διαθέτουν οὕτω τὴν νεότητα εἰς τὸν ἀποικιακὸν βίον ἀπὸ τῆς μικρᾶς των ἡλικίας. Ἄλλα μεταβαίνουν εἰς τὰς αἰθούσας τῆς μουσικῆς, ὅπου διδάσκονται παλαιὰ ἐθνικὰ ἄσματα καὶ παραδόσεις ἡρωϊκὰς τῆς Ἀγγλικῆς ζωῆς. Διὰ τοὺς μεγάλους, ἄνδρας καὶ γυναῖκας, ὑπάρχουν ἀναγνωστήρια μὲ Ἐφημερίδας καὶ Περιοδικὰ καὶ βιβλιοθήκας, αἴθουσαι ἀθλητικῶν παιγνίων, αἴθουσαι διδασκαλίας οἰκιακῆς οἰκονομίας διὰ τὰς γυναῖκας καὶ κοπτικῆς καὶ μαγειρικῆς ἀκόμη. Καὶ ἄλλαι πάλιν αἴθουσαι, ὅπου διδάσκονται ξέναι γλῶσσαι, καὶ ζωγραφική, καὶ λογιστική, καὶ δακτυλογραφία. Τὸ Settlement ὡς διατήρησις δὲν ἐξοδεύει παρὰ δι' ἐνοίκιον, φωτισμὸν καὶ θέρμανσιν.. Μόνον ἡ πρώτη ἐγκατάστασις στοιχίζει πάντοτε. Ἀλλ' οὐδεὶς ὑπάλληλος πληρόνεται. Ἐναλλὰξ ὅλα τὰ μέλη ἀναλαμβάνουν ὑπηρεσίαν ἀναγομένην εἰς τὴν ειδικότητα ἑκάστου.

Ἐλένη Γεωργιάδου.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΙΝΗΣΙΣ

Πριγκήπισσα νοσοκόμος.

Ἡ μέλλουσα βασίλισσα τοῦ Saxe, εἰσῆλθε πρὸ ὀλίγου ὡς νοσοκόμος εἰς τὸ νοσοκομεῖον τῆς Δρέσδης. Εἶνε μήτηρ πέντε τέκνων. Τὸ οἰκογενειακόν της ὄνομα εἶνε Λουΐζα Ἀντουανέττα Μαρία, αὐτοκρατορικὴ πριγκήπισσα καὶ ἀρχιδούκισσα τῆς Αὐστρίας, αὐτοκρατορικὴ καὶ βασιλικὴ ὑψηλότης ἀπὸ τὴν οἰκογενειαν τῶν Ἀτσβούργων τῆς Τοσκάνης. Ἐκ πατρὸς ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν τῶν Ἀποσβούργων ἐκ μητρὸς ἀπὸ τοὺς Βουρβόνους. Οὕτω εἰς τὰς φλέβας τῶν χειρῶν της αἱ

ὁποῖαι ἀνακουφίζουν τὰς ἀνθρωπίνας ἀθλιότητας ῥέει τὸ αἷμα δύο ἀπὸ τὰς ἐνδοξοτέρας οἰκογενείας τῆς Εὐρώπης. Ἡ ἀφοσίωσις εἰς τὴν ὑποφέρουσαν ἀνθρωπότητα παρουσιάζεται εἰς πολλοὺς πρίγκηπας. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς δουκικῆς οἰκογενείας τῆς Βασαρίας, Κάρολος Θεόδωρος εἶνε στρατηγὸς τοῦ ἱππικοῦ κατὰ καθῆκον καὶ ἰατρὸς κατὰ ἰδιαιτέραν ἐκλογήν. Ἵδρυτε νοσοκομεῖον, τὸ ὁποῖον διευθύνει αὐτὸς ὁ ἴδιος, τὸ ὁποῖον ἐπισκέπτεται καθημερινῶς καὶ εἰς τὸ ὁποῖον εἶνε ὁ πρῶτος ἰατρός. Ἐκτὸς αὐτοῦ εἶνε εἰδικῶς ὀφθαλμολόγος. Εἰς Tegerensce, εἰς τὸ βουνὸν ὅπου περνᾷ τὸ καλοκαῖρι του, οἱ χωρικοὶ ἔρχονται καὶ τὸν συμβουλεύονται μὲ οἰκειότητα.

Ἀλλ' ἡ πρᾶξις τῆς πριγκηπίσσης Frédérica Auguste de Saxe ἔχει ἄλλην σημασίαν. Δεικνύει εὑρισκομένη μεταξὺ τῶν γυναικῶν αἱ ὁποῖαι περιποιοῦται τοὺς πτωχοὺς ἀσθενεῖς ταπείνωσιν ἡ ὁποία ἐξωραΐζει τὴν βασιλικήν της μεγαλειότητα Δίδει ὡραῖον καὶ χρήσιμον παράδειγμα αὐταπαρνήσεως. Τὸ νὰ κατέρχεται ἀπὸ τὸ παλάτι της διὰ νὰ πηγαίνῃ ὡς ἡ Ἁγία Ἐλισάβετ νὰ δένῃ τὰς πληγὰς καὶ νὰ ἡσυχάζῃ τοὺς πόνους, ἐνθυμίζει ὅτι οἱ βασιλεῖς εἶνε οἱ πνευματικοὶ τῶν λαῶν.

Ἐναντίον τῶν γυναικῶν.

Οἱ Ἀγγλο Σάξωνες συνηθροίσθησαν εἰς ἐκτάκτους συσκέψεις διὰ νὰ ἐμποδίσουν τὸν σφετερισμὸν τῶν ἀνδρικῶν δικαιωμάτων εἰς πᾶς Ἀγγλο Σεξωνίδας. Ἕνας συλλογος μισογύνων ἐσχηματίσθη εἰς Harvaed καὶ τὰ μέλη του διεσπάρησαν εἰς ὅλα τὰ μέρητῆς Ἀγγλίας. Ἀναφέρουν δύο πολὺ σπουδαῖα ὀνόματα μεταξὺ τῶν μελῶν του τὸν πρέσβυν τῆς Κίνας εἰς την Βασιγκτῶνα καὶ τὸν λόρδον Kitch-ner. Τὸ μῖσος αὐτὸ πρὸς τὰς γυναῖκας δὲν φαίνεται εἰς τὰς λατινικὰς φυλάς Μόνον εἰς τὴν Ρώμην ὅλοι οἱ ἀπογοητευμένοι ἀπὸ τὸν γάμον συνηθροίσθησαν εἰς κοινὸν γεῦμα καὶ ἀλληλοεμπιστεύθησαν τὰς λύπας των. Καὶ ὁ λαὸς τοὺς ἐσφύριξε κατὰ τὴν ἔξοδον.

Η ΨΥΧΗ ΤΩΝ ΣΚΥΛΛΩΝ

Ἔχουν οἱ σκύλοι ψυχήν; Παλαιὰ ἐρώτησις ἡ ὁποία μένει ἀκόμη ἄνευ ἀπαντήσεως, καὶ διὰ τὴν ὁποίαν διαφωνοῦν οἱ σοφοὶ καὶ οἱ ποιηταὶ πρὸ τριῶν ἐτῶν.

Οἱ σκύλοι δὲν ἔχουν παρὰ ἀμφίβολον ἔνστικτον λέγουν οἱ μεταφυσικοὶ καὶ οἱ ἠθικολόγοι. Δὲν ἐφευρίσκουν τίποτε, μιμοῦνται καὶ ὑπακούουν, εἶνε οἱ ἴδιοι σήμερον, ὁποῖοι ἦσαν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου.

Οἱ σκύλοι ἔχουν ψυχήν, λέγουν οἱ μεγαλείτεροι ποιηταί. Αἰσθάνονται, ὑποφέρουν, ἀγαποῦν, ἀφοσιοῦνται. Πόσοι ἄνθρωποι ἔχουν ὀλιγωτέρας ἀρετάς !

Μεγάλη συζήτησις, ἐπὶ τῆς ὁποίας θὰ ἦτο τολμηρὸν νὰ δώσῃ τις συμπέρασμα. Πρέπει νὰ ἀρνηθῇ μαζὺ μὲ τοὺς σοφούς; καὶ αὐτοὶ δὲν εἶνε ἀλάνθαστοι. Πολὺν καιρὸν ὑπεστήριζαν ὅτι καὶ αἱ γυναῖκες δὲν ἔχουν ἐπίσης ψυχήν, καὶ ὅμως τώρα ἠναγκάσθησαν νὰ παραδεχθοῦν τὸ ἐναντίον. Ἡ πρώτη αὕτη ἀπάτη μᾶς κάμνει δυσπίστους.

Οἱ ποιηταὶ δὲν συμφωνοῦν μαζύ τους· ὁ Ὅμηρος λέγει ὅτι τὰ μάτια τοῦ σκύλου τοῦ Ὀδυσσέως ἔλαμπαν ἀπὸ χαρὰν, ὅταν ὁ ἥρως, ἔπειτα ἀπὸ εἴκοσι ἐτῶν ἀπουσίαν, ἐπέστρεψε εἰς τὴν κατοικίαν του ὅπου κανεὶς δὲν τὸν ἀνεγνώρισε. Καὶ ὁ La Fontaine, τί δὲν εἶπεν διὰ τὴν ψυχὴν τοῦ σκύλου ;

Εἶνε πραγματικῶς σκληρὸν ν' ἀρνούμεθα ὀλίγην ψυχήν εἰς τὰ καλὰ αὐτὰ ζῶα, ἅμα ἴδωμεν τὰ ματια των χαρωπὰ ἢ λυπημένα νὰ στρέφωνται πρὸς τὸ μέρος μας.

Ὑπάρχουν σκύλοι οἱ ὁποῖοι βεβαίως ἔχουν κάτι πολὺ σοβαρὸν νὰ μᾶς εἴπουν, μὲ τὸν τρόπον ὅπου κάθουνται πλησίον μας. Μογκρίζουν, φωνάζουν, μᾶς πρακκαλοῦν, διδοντες φλογερὰν ἔκφρασιν εἰς τὰ μάτια των· ἔπειτα, σιγὰ σιγὰ μελαγχολικοί, βλέποντες τὰς ματκίας προστακθείας των καταβιβάζουν τὰ μάτια των ἢ τὰ κλείουν κάθουνται μουρμουρίζοντες καὶ τέλος φυλάττουν τὸ μυστικόν των.

Ἄλλοτε μᾶς πλησιάζουν χαρούμενοι, κουνοῦν τὴν οὐράν των καὶ γαυγίζουν εὐχαριστημένοι γυρίζοντες τριγύρω μας, καὶ θέλουν βέβαια νὰ μᾶς διηγηθοῦν. διότι μᾶς ὁμιλοῦν διὰ τῶν ματιῶν των, καμμίαν εὐχάριστον ἱστορίαν.

Ἄλλοτε φλυαροῦν ὅτως τὰ μικρὰ παιδιά Νομίζει κανεὶς ὅτι ἡ ἀνάπτυξις τῆς ψυχῆς των, σταματᾷ ἐκεῖ ὅπου ἀρχίζει ἡ ἀνάπτυξις τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου Δι' αὐτὸ παρατηρεῖται ὅτι τὰ μικρὰ παιδιὰ καὶ οἱ σκύλοι συμφωνοῦν πολύ.

Καθὼς τὰ μὲν καὶ οἱ δὲ μαντεύουν ὅτι γνωρίζομεν περισσότερα ἀπὸ αὐτούς, ἡμεῖς οἱ μεγαλείτεροί των καὶ οἱ κύριοί των. Ὅταν ἔχουν τίποτε νὰ μᾶς διηγηθοῦν, τρέχουν πλησίον μας καὶ τὰ παιδιά, μᾶς τραβοῦν ἀπὸ τὰ φορέματα. Οἱ σκύλοι βάζουν τὰ πόδια τους ἐπάνω εἰς τὰ γόνατά μας καὶ δοκιμάζουν καὶ αὐτοὶ νὰ κάμουν τὴν διήγησίν των. . . . Καὶ βεβαίως θὰ ἔχουν καὶ αὐτὴ σειρὰν ἰδεῶν.

Οἱ σκύλοι διαφέρουν κατὰ τὸν χαρακτῆρα ἀναλόγως μὲ τὴν γενεὰν εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκουν καὶ μὲ τὰς συνηθείας ὅπου ἔχουν.

Ὁ κύριος Bontroux, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέροτς παρατηρητὰς τοῦ χαρακτῆρος τῶν σκύλων ἀναλόγως μὲ τὸ εἶδος ἑκάστου, γράφει :

Τὰ caniches εἶνε τύπος πίστεως καὶ καλωσύνης· ἀγαποῦν τὸν κύριόν των, εἶνε ἀφωσιωμένα καὶ πολὺ ἐπιδεκτικὰ μαθήσεως.

Ἀπ' ἐναντίας ὁ μικρὸς σκύλος τῆς πολυτελείας εἶνε ὅμοιος μὲ τὰ χαϊδεμένα παιδιά. Εἶνε γκρινιάρης, θυμώνει μὲ τὸ παραμικρόν, ζηλεύει, εἶνε ἀνυπόφορος. Εἶνε ἕνα μικρὸν ὄν ἀληθινὰ ἄχρηστον καὶ μάταιον.

Οἱ σκύλοι τῆς νέας γῆς καὶ τοῦ Ἁγίου Βερνάρδου διακρίνονται διὰ τὴν ἀφοσίωσίν των.

Ὑπάρχουν σκύλοι, οἱ ὁποῖοι στεροῦνται τῶν πλεονεκτημάτων τὰ ὁποῖα στολίζουν τοὺς ἄλλους. Οἱ Δανικοὶ π. χ. φαίνονται πολὺ συχνὰ ὡραῖα ζῶα, χωρὶς νοημοσύνην Ἀκολουθοῦν τὸν κύριόν των, ἔπειτα χωρὶς αἰτίαν φεύγουν. Τὰ λαγωνικὰ τὰ χαρακτηρίζει ἀχαριστία, δὲν προσκολλῶνται εἰς κανένα.

Ὄχι μόνον κάθε σκύλος, ὅπως ὅλα τὰ ζωντανὰ ὄντα ἔχει τὴν ἰδιοτροπίαν του, ἡ ὁποία τὸν διακρίνει, ἀλλ' εἶνε μερι-

κοί, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἰδιαιτέραν φύσιν καὶ χαρίσματα ξεχωριστά. Τίποτε εἰς τὰς συνηθείας, των καὶ εἰς τὸ ἔνστικτόν των δὲν τοὺς προετοίμασεν εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἐκτάκτων αὐτῶν πράξεων, αἱ ὁποῖαι μένουν δι' ἡμᾶς τοὺς λογικοὺς ἀνεξήγητοι.

Διηγοῦνται πολλὰ παραδείγματα, ἀναφέρω ἓν πολὺ περίεργον :

Εἰς τὴν μικρὰν κωμόπολιν τῆς Maillane ὅπου κατοικεῖ ὁ Mistral, ὁ μεγάλος ποιητὴς τῆς Mirlle, ὑπάρχει εἰς τὴν λευκὴν καὶ ἀνθοστολισμένην οἰκίαν του ἕνα ὄν σχεδὸν τόσον γνωστόν, ὅσον καὶ ὁ κύριός του. Εἶνε ὁ Panperdut ὁ πιστὸς καὶ μυστηριώδης σκύλος. Ἔχει τὴν ἱστορίαν του καὶ ἰδοὺ αὐτή.

Μίαν φθινοπωρινὴν ἡμέραν τοῦ 1889 ὁ Mistral εἶδε νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν του ἕνας παραξενος σκύλος, φυλῆς σχεδὸν ἀγνώστου εἰς τὴν Γαλλίαν, μὲ τρίχωμα ἄγριον καὶ μὲ κεφάλι σᾶν λύκου. Ὁ σκύλος αὐτὸς ἔτρεξε πρὸς αὐτόν, ἤρχισε νὰ τὸν χαϊδεύῃ καὶ νὰ ζητῆ μὲ τὰ μάτια καὶ μὲ τὴν φωνὴν νὰ μείνῃ ὁριστικῶς εἰς τὴν οἰκίαν· ὁ Mistral ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν εἶχε σκύλους δὲν ἤθελε νὰ τὸν κρατήσῃ καὶ τὸν ἐδίωξε. Ὁ σκύλος ἔκλαιε καὶ πέρασε τὴν νύκτα ἐμπρὸς εἰς τὴν πόρτα. Ὁ Mistral τὸν ἐδίωξε ἐκ νέου, ἀλλ' ὁ σκύλος ἐδοκίμασε καὶ ἐκ τρίτου καὶ μὲ τόσην ἐπιμονὴν καὶ παράκλησιν, ὥστε ὁ ποιητὴς τὸν ἐλυπήθη, τὸν ἐκράτησε καὶ τὸν ὠνόμασε Panperdut δηλ. «χαμένο ψωμί» Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἦτο ἡ ἑορτὴ τῶν Ἁγίων Πάντων καὶ ἡ κυρία Mistral, καὶ ἡ δεσποινὶς Mistral, ἡ ἀνεψιά της, ἐπῆγαν νὰ προσευχηθοῦν εἰς τὸν οἰκογενειακὸν τάφον· ὁ σκύλος ἔφυγε μαζῆ των καὶ μόλις ἀπεμακρύνθησαν ὀλίγον ὁ σκύλος ἤρχισε νὰ τρέχῃ. Ὅταν αἱ δύο κυρίαι ἔφθασαν εἰς τὸ νεκροταφεῖον ἐξεπλάγησον νὰ τὸν εὕρουν νὰ γαυγίζῃ λυπητερὰ ἐπὶ τοῦ τάφου τῶν προγόνων των. Ἔτρεξε πρὸς αὐτὰς καὶ τὰς συνώδευσε μέχρι τοῦ τάφου.

Μετά τινα καιρὸν ἔσωσε τὸν κύριόν του ἀπὸ κλέπτας καὶ ὁ ποιητὴς συνεπέρανε ὅτι τὸ μυστηριῶδες αὐτὸ ζῶον τοῦ ἐστάλη ὡς φύλαξ ἄγγελος.

Η ΗΜΕΡΑ ΜΙΑΣ ΤΗΛΕΦΩΝΙΣΤΡΙΑΣ

Ἰδοὺ ἕνα ἐντερβιοῦ μετὰ μιᾶς κυρίας τοῦ τηλεφώνου καὶ ἑνὸς δημοσιογράφου. Το ἐντερβιοῦ γίνεται διὰ τηλεφώνου. Ὁ δημοσιογράφος εἰς τὸ τηλέφωνον: Ἀλλο! Ἀλλο! Τὴν ὑποσχεθεῖσαν συνέντευξιν.

Ἡ τηλεφωνίστρια: εἰς τὰς διαταγάς σας.

—Ποίαν ὥραν σηκώνεσθε;

— Ἄ! ἀπὸ τὴν ἀρχὴν εἶσθε ἀδιάκριτος.

— Δὲν μ' ἐννοεῖτε. Θέλω νὰ εἴπω: Ποίαν ὥραν ἀρχίζετε τὴν ἐργασίαν σας;

— Αὐτὸ ἐξαρτᾶται. Ἀρχίζω ἄλλοτε εἰς τὰς ἑπτὰ τὸ πρωὶ καὶ ἄλλοτε τὸ μεσημέρι.. Ὅσαν ἀρχίζω εἰς τὰς ἑπτὰ φεύγω τὸ μεσημέρι καὶ ἐπανέρχομαι τὴν ἑσπέραν ἀπὸ τὰς ἑπτὰ ὡς τὰς ἐννέα. Εἴμεθα χωρισμέναι εἰς δύο σειρὰς καὶ μεταλλάσσομεν εἰς τρόπον,ὥστε δὲν ἐργαζόμεθα περισσότερον ἀπὸ ἑπτὰ ὥρας τὴν ἡμέραν. Αὐτὸ ἴσως δὲν σᾶς φαίνεται ὑπερβολικόν, ἀλλὰ σκεφθῆτε ὅτι εὑρισκόμεθα εἰς διαρκῆ ἔντασιν πνεύματος κατὰ τὰς ἑπτὰ αὐτὰς ὥρας καὶ εἰς νευρικὴν ταραχὴν ἕνεκα τῆς μεγάλης ταχύτητος,τὴν ὁποίαν ἀπαιτεῖ ἡ ἐργασία μας.

Κατὰ μέσον ὅρον δίδομεν μίαν συνεννόησιν κατὰ λεπτόν.

— Εἶνε πολὺ δύσκολον;

— Αὐτὸ ἀπαιτεῖ μεγάλην συνήθειαν. Ὅταν ἦλθον καὶ εὑρέθην ἐμπρὸς εἰς τὰ πολυάριθμα αὐτὰ σύρματα, εἰς τοὺς πίνακας αὐτοὺς μὲ τὰς αἰνιγματικὰς καὶ ἀπειραρίθμους τρύπας, διὰ μίαν στιγμὴν ἐφοβήθην καὶ ἐνόμισα ὅτι ποτὲ δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ μάθω. Ἀλλὰ κατ' ἀρχὰς μ' ἐτοποθέτησαν εἰς μίαν γραμμὴν, ἡ ὁποία δὲν εἶχε πολλὴν ἐργασίαν καὶ μεταξὺ δύο ἐμπείρων συντρόφων καὶ μετά τινας ἐξηγήσεις ἠδυνήθην νὰ μάθω τὸν χειρισμὸν τοῦ μηχανήματος.

— Δύνασθε νὰ μοῦ δώσετε μερικὰς ἐξηγήσεις ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου; νὰ μοῦ ἐξηγήσητε τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας καὶ νὰ μοῦ εἴπετε πῶς μία κυρία γίνεται τηλεφωνίστρια.

— Ἰδού: γίνεται διαγωνισμὸς διὰ τὰς τηλεγραφικὰς καὶ τηλεφωνικὰς θέσεις μαζῆ. Ὁ διηγωνισμὸς οὗτος εἶνε ἁπλούστατος: ὀρθογραφία, ἀριθμητικὰ προβλήματα, σύνταξις καὶ γεωγραφία. Ἀλλὰ γίνεται δύσκολος διότι εἶνε πολλαὶ αἱ ὑποψήφιοι καὶ διότι διὰ νὰ ἐπιτύχῃς πρέπει νὰ φανῇς καλλιτέρα.

Μετὰ τὸν διαγωνισμὸν αὐτὸν ἐὰν γίνῃς δεκτὴ πρέπει νὰ περιμένῃς τὴν σειράν σου. Μόλις κενωθῇ μία θέσις σὲ προσκαλοῦν κατὰ σειρὰν καταταξεως. Ἐγὼ δὲν ἐπερίμενα πολύ, διότι προσεκλήθην τέσσαρας μῆνας μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν μου εἰς τὸν διαγωνισμόν. Αλλ' ἄλλαι περιμένουν πολὺ περισσότερον.

Εἶχον ζητήσει νὰ λάβω θέσιν εἰς τὸ τηλέφωνον καὶ τὴν ὡρισμένην ἡμέραν ἦλθον εἰς τὸ γραφεῖον εἰς τὸ ὁποῖον μ' ἐζήτησαν καὶ εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκομαι μέχρι σήμερον. Ὅταν εἰσῆλθον εἶδον μίαν ἀπέραντον αἴθουσαν χωρισμένην κατὰ μῆκος δι' ἑνὸς πίνακος.

Ἀπὸ κάθε πλευρὸν τοῦ πίνακος αὐτοῦ, νεάνιδες, μὲ τὸ τηλεφωνικὸν ὄργανον εἰς τ' αὐτιά, συνδιελέγοντο μὲ χαμηλὴν φωνὴν καὶ ἔκαμναν σχήματα ὡρισμένα καὶ ἀκατανόητα. Ἰδίως ἐξεπλάγην ἀπὸ τὸν ὀλίγον θόρυβον. Ἐνόμιζον ὅτι θὰ εὕρισκον φοβερὰν ταραχὴν καὶ ἀδιακόπως θὰ ἐσήμαινον κώδωνες. Τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά. Μία ἐπόπτρια,—μία διὰ κάθε ἐννέα ὑπαλλήλους καὶ πάντοτε ὄπισθέν των,—μία ἐπόπτρια μοῦ ἐξήγησε πολὺ σαφῶς τί εἶχα νὰ κάμω εἰς τὴν ἐργασίαν μου καὶ μὲ ὡδήγησε εἰς τὴν θέσιν μου, βεβαιόνουσά με ὅτι δὲν ἠδυνάμην νὰ μάθω ἄλλως παρὰ διὰ τῆς πράξεως. Πολὺ μικρὰ ἡ θέσις μου, σχεδὸν 60 ἑκατοστά. Εἴμεθα πολὺ κοντὰ ἡ μία μὲ τὴν ἄλλην.

Ἤρχισα λοιπὸν τὴν ἐργασίαν μου, βοηθουμένη ἀπὸ τὰς δύο πλησίον μου συντρόφους. Εἶχον τοὺς ἀριθμοὺς 249,01 ἕως 249,99. Κάθε συνδρομητὴς εἶνε σημειωμένος μ' ἕνα ἀριθμόν, ὁ ὁποῖος παρουσιάζεται ἐπὶ τοῦ πίνακος μόλις ζητήση συνεννόησιν. Ἀλλὰ δὲν θελω νὰ εἰσέλθω εἰς τεχνικὰς λεπτομερείας.

— Δύνασθε ὅμως νὰ μοῦ εἴπετε τί συμβαίνει ὅταν τηλεφωνῶ;

Κτυπᾶτε τὸν κώδωνα, ὁ ἀριθμός σας παρουσιάζεται Λαμβάνω ἕνα ζεῦγος ἀπὸ τὰ τριάντα δύο κορδόνια, τὰ ὁποῖα ἔχω ἐμπρός μου, καὶ βάζω ἕνα εἰς τὴν τρύπα ἡ ὁποία ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸν ἀριθμόν σας. Και εἶμαι εἰς συνεννόησιν μαζῆ σας. Ἀλλὰ διὰ τὴν ἐργασιαν αὐτὴν χρειαζεται μεγάλη ταχύτης καὶ συνήθεια.

Εἰς τὴν ἀρχὴν τόσον πολὺ ἐφοβούμην μήπως κάμω λάθος καὶ συγχίσω τοὺς ἀριθμούς, ὥστε πραγματικῶς μίαν ἡμέραν ἀπὸ τὴν ταραχήν μου, ἔβαλα εἰς συνεννόησιν ἕνα ἀγαθὸν ἔμπορον μὲ ἕνα καλλιτέχνην ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ συνεννοηθῇ μὲ τὸν κουρέα του, ἀλλ' αἱ σύντροφοί μου ἔτρεξαν εἰς βοήθειάν μου καὶ ὅλα διορθώθησαν. Τοὺς δύο ἢ τρεῖς πρώτους μῆνας, δὲν ἤμουν ποτὲ βεβαία τελείως περὶ τοῦ ἑαυτοῦ μου καὶ ὅταν ἔκαμα μίαν συγκοινωνίαν πάντοτε εἶχα φόβον μήπως ἔκαμα κανὲν λάθος. Τόσον εἶχον ἐκνευρισθῆ, ὥστε τὴν νύκτα εἶχον ἐφιάλτην.

Ἐν τούτοις ἡ ἐργασία μοῦ ἐφαίνετο περισσότερον εὐχάριστος τότε ἀπὸ τώρα. Αὐτὸ μὲ διασκέδαζε νὰ εἰσέρχομαι εἰς τὰ μυστήρια τοῦ ἀπεράντου αὐτοῦ παιγνιδίου τὸ ὁποῖον ἦναι ἐμπρός μου. Τώρα τὸ πρᾶγμα πηγαίνει καλλίτερα, ἂν καὶ ἀκόμη εἶνε στιγμαὶ φοβεραὶ καὶ ἴσως ὅταν ἔχωμεν νὰ κάμωμεν μὲ συνδρομητὰς βιαστικοὺς οἱ ὁποῖοι δὲν ἐννοοῦν τίποτε ἀπὸ τὰς ἀνάγκας τῆς ὑπηρεσίας.

— Καὶ τί κερδίζετε ;

— Εἰς τὴν ἀρχὴν ἔχομεν 1000 φραγ. περισσότερο εἰς Παρισίους 250 φραγ. τὸ ἔτος δι' ἔξοδα διαμονῆς καὶ ἀποζημίωσιν διὰ τὸ φαγητὸν ἡ ὁποία φθάνει τὰ 300 φραγ. Κάθε δύο ἔτη σχεδὸν μᾶς αὐξάνουν 200 φραγ. καὶ φθάνομεν ἕως τὰ 1800 φραγ. τὸ ὁποῖον εἶνε ὁ ἀνώτερος μισθός. Αἱ ἐπόπτριαι ἔχουν ἀκόμη ἀποζημίωσιν συντηρήσεως ἀπὸ 200—400 φραγ.

— Γνωρίζετε πόσαι εἶσθε εἰς Παρισίους.

— Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς εἴπω ἀκριβῶς. Σχεδὸν ἑπτακόσιαι

— Τώρα εἴπατέ μου εἰλικρινῶς τί ἰδέαν ἔχετε διὰ τοὺς συνδρομητὰς τοῦ τηλεφώνου ;

— Ὦ ! γενικῶς καμμίαν, ἂν καὶ εἰς τὸ τέλος τοὺς γνωρίζομεν ἀπὸ τὴν φωνήν των, ὅπως καὶ αὐτὸς δὲν ἔχῃ καμμίαν ἰδέαν δι' ἡμᾶς, τὸ ὁποῖον εἶνε λυπηρόν, διότι θὰ ἐγνώριζε τότε, πόσον προσπαθοῦμεν καὶ πόσον ὀλίγον εἴμεθα ὑπεύθυνοι διὰ τὴν βραδύτητα ἡ ὁποία συμβαίνει καμμίαν φοράν.

— Αἱ ὧραι τῆς ἐργασίας σας ἀλλάζουν βεβαίως ἀναλόγως μὲ τὸ γραφεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ἐργάζεσθε ;

— Εἴπατέ μου ἀκόμη. . .

— Ὦ κόδυνατον, κύριε, ἡ ὥρα ἐπέρασε καὶ ἡ ἐπόπτρια μὲ προσκαλεῖ εἰς τὴν θέσιν μου καὶ ἔπειτα μετ' ὀλίγον θὰ φύγω ἀφίνουσα τὴν θέσιν μου εἰς ἐκείνα, ὅπου ἐργαζονται ἀπὸ τὰς ἑπτὰ ἕως τὰς ἐννέα. Χαίρετε κύριε. Ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ ζητήσατε ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας σας ὀλίγην ὑπομονὴν καὶ ἐπιείκειαν δι' ἡμᾶς.

— Εὐχαρίστως, δεσποινίς, καὶ σᾶς εὐχαριστῶ.

Αὕτη ἦτο ἡ συνομιλία τὴν ὁποίαν εἶχον τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομαδα μὲ μίαν νέαν τηλεφωνίστριαν ἡ ὁποία ἀπὸ τὸ μεσημέρι ἕως τὰς ἑπτὰ ἔκαμε νὰ συγκοινωνήσουν περισσότερα ἀπὸ 300 ἄτομα.

(Marcel Sandier)

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ

* * *

Μέσα εἰς τὸ σύννεφον τῆς σκόνης, τοῦ καπνοῦ καὶ τῶν σιδηρῶν σφιριδίων τὰ ὁποῖα μὲ τὴν ἔκρηξιν τῆς ὀβίδος ἐχοροπηδοῦσαν ἀκόμη εἰς τὸ ἔδαφος, ἐσχηματίσθη ἐντὸς ὀλίγων δευτερολέπτων ὡς μία λίμνη αἵματος, ἀκριβῶς γύρω εἰς τὴν θέσιν, εἰς ἣν εἶχαν πέσει οἱ δύω στρατιῶται. Οἱ ἄλλοι σύντροφοι των, οἱ ὁποῖοι εἶχαν εὑρεθῆ ὀλίγον μακρύτερα εἶχαν κατορθώσει νὰ ἀπομακρυνθοῦν πρὸ τῆς ἐκρήξεως, εὐθὺς ὡς ὁ μαῦρος ἐκεῖνος ὄγκος ἤρχισε νὰ αἰωρῆται ὑπεράνω των καὶ νὰ περιστρέφεται, ὡς κυμαινόμενος εἰς τὸ ἔδαφος. Ἐν τούτοις τρεῖς καὶ ἐξ αὐτῶν ἔφναν πληγὰς ἐλαφρὰς εἰς τὸ πρόσωπον καὶ εἰς τὴν κεραλήν, ἀλλὰ τόσον ἐλαφρὰ καὶ χωρὶς δύνκμιν εἶχαν κτυπηθῆ, ὥστε μόνον ἡ ὑγρασία τοῦ χυνομένου αἵματος τοὺς ἔκαμε νὰ τὸ ἐννοήσουν. Οἱ δύο ὅμως δυστυχεῖς, οἱ ὁποῖοι εἶχαν πέσει πρηνεῖς ἐσπάρασσαν ἀπὸ πόνον καὶ αἱ κραυγαὶ των ὡμοίαζον ὡς βογγητὰ ζώων.

Οἱ δύω ἀξιωματικοὶ ἔδραμον πρῶτοι εἰς βοηθειάν των, εὐθὺς ὡς διελύθη ὁ καπνὸς τῆς ἐκραγείσης ὀβίδος Ταραγμένοι πρὸ τοῦ θεάματος ἐκείνου τῆς ἐπιθανατίου ἀγωνίας τῶν δύω ἀνδρῶν, ἐδοκίμασαν νὰ τοὺς ὑπεγείρουν διὰ νὰ τοὺς φέρουν μέχρι τῆς σκηνῆς των, ἀλλὰ τὸ πράγμα ἦτο ἀδύνατον. Οἱ πληγωμένοι ἦσαν εἰς τόσον οἰκτράν κατάστασιν, ὥστε καὶ ἡ ἐλαχίστη κίνησις τοὺς ἔκαμνε νὰ πονοῦν φρικωδέστερα καὶ νὰ φωνάζουν ἀγρίως.—Δύω φορεῖα καὶ τὸν ἰατρὸν ἐβροντοφώνησε τότε ὁ ἀνθυπολοχαγός, ἐνῶ ὁ ἀνώτερός του ἀπεμακρυνετο ἐν σπουδῇ, δίδων διαταγὰς παρατάξεως εἰς τακτικὴν μάχην.

Τὰ Ἑλληνικὰ πυροβόλα ἤρχισαν ἀμέσως πῦρ καὶ οἱ ἄνδρες παρταχθέντες εἰς γραμμὴν προσεπάθουν νὰ ἀποκρούσουν τὴν λυσσαλέαν τοῦ ἐχθροῦ ἐπίθεσιν. Ἡ ἐπίθεσις ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν εἶχε γενικευθῆ καθ' ὅλην τὴν ἀπὸ Παπαλειβάδου μέχρι Γκριτζόβαλι γραμμὴν καὶαὶ τουρκικαὶ ὀβῖδες ἔβρεχαν πῦρ καὶ θάνατον παντοῦ. Οἱ στρατιῶται ἐν τούτοις δὲν εἶχαν διόλου χάσει τὴν ἀταραξιαν των μερικοὶ μάλιστα ἐξ αὐτῶν ὑπεδέχοντο τοὺς φονικοὺς ἐκείνους τοῦ σιδήρου ὄγκους μὲ ἀστειότητας καὶ εὐφυολογίας, αἱ ὁποῖαι ἐσκόρπιζαν τὴν εὐθυμίαν γύρω των. Μωρὲ καλῶς την μαυρομάτα, γειά σου ἀσίκητα! ἄξιος ὁ μισθός σου στρίγγλα μαυροφόρα! ἐφώναζεν ὡς ἐπωδὸν ἕναν Ζακύνθιος πυροβολητης κάθε φορὰν ποῦ νέα ὀβὶς ἐξεσφενδονίζετο εἰς τὸ στρατόπεδον. Καὶ ἀπαθὴς, ὡς νὰ ἀντήλλασσέ φιλοφρονήσεις, ἐκίνει τὸ πυροβόλον του καὶ ἔλεγε : νὰ κι' ἀπὸ λόγου μας γιὰ νὰ μὴν παραπονιέσθε.

Ἀλλ' ἐνῶ οἱ ἄνδρες ἐμάχοντο, καὶ αἱ σφαῖραι ἐσύριζαν ἀπὸ κάθε σημεῖον καὶ αἱ ὀβῖδες 'σὰν ὄρνεα τοῦ θανάτου αἰωροῦντο ἀπειλητικαὶ εἰς τὸ ἄπειρον, ὁ ἀριθμὸς τῶν τραυματιῶν ἐπολυπλασιάζετο. Τὸ σύριγμα τῶν σφαιρῶν, ἓν σύριγμα μουσικόν, ρυθμικόν, τὸ ὁποῖον πότε ἐνετείνετο εἰς ὀξυτάτην ἀπήχησιν καὶ πότε κατήρχετο ὡς εἰς βαρεῖς τόνους μαινομένης κατοιγίδος,ἐνῶ ταυ ὀχρόνως φωτειναὶ γλῶσσαι πυρὸς διέσχιζαν τὸν ἀέρα, τὸ σύριγμα αὐτὸ εἶχε πολὺ

συχνὰ ὡς ἐπωδὸν καὶ ἀνὰ ἕνα στεναγμὸν τραυματισμένου ἀνδρός. Πολλοὶ ἐν τούτοις καὶ μὲ τὸ αἴσθημα, τὸ ἀμυδρὸν κἄπως τὴν πρώτην στιγμήν, τῆς τραυματισθείσης σαρκὸς των τόσον ἦσαν μεθυσμένοι καὶ πεισματωμένοι μὲ τὴν λυσσαλέαν τοῦ ἐχθροῦ ἐπίθεσιν, ὥστε ὅταν τὰ χέρια καὶ ἡ κεφαλή των ἦσαν ἐλεύθερα, ἔμεναν εἰς τὰς θέσεις των καὶ ἐξηκολούθουν νὰ μάχωνται.

'Αλλ' οἱ ἀπομακρυνόμενοι πρὸς τὴν σκηνήν, ἡ ὁποία ἐχρησίμευεν ὡς νοσοκομεῖον τῶν τραυματιῶν δὲν ἦσαν ὀλίγοι. Ὅλοι νέοι μεταξὺ εἴκοσι δύο καὶ εἴκοσι πέντε ἐτῶν οἱ ἄνδρες τοῦ τάγματος τοῦ φρουροῦντος τὸ σύνορα εἶχαν, κατὰ τὸ πολύ, τὸν ἐνθουσιασμὸν τῆς νεότητος καὶ τὴν δίψαν τῆς φήμης, καὶ τῆς προκαγωγῆς καὶ τῆς δοξης, ἡ ὁποία κάμνει τὰς φρικαλεότητας τοῦ πολέμου ὀλιγώτερον ἀπαισίας.

Διὰ τοῦτο ἐκτὸς τῶν ἐπικινδύνως τραυματιζομένων, ὅλοι οἱ ἄλλοι γελαστοί, χωρὶς σχεδὸν μορφασμὸν πόνου, μὲ τὸ χέρι ἐπάνω εἰς τὴν πληγήν των, διηυθύνοντο εἰς τὸ χειρουργεῖον, ἀστειζόμενοι καὶ ποστπαθοῦντες νὰ μιμηθοῦν τὴν μουσικὴν τῶν συριγμῶν τῶν σφαιρῶν.

Εὐθὺς ὅμως ὡς εἰσήρχοντο εἰς τὸ χειρουργεῖον ὅλη ἡ εὐθυμία των ἔπαυε καὶ κατηφεῖς, μελαγχολικοὶ ἐλάμβαναν θέσιν εἰς μίαν γωνίαν, περιμένοντες νὰ ἔλθῃ καὶ ἡ ἰδική των σειρά.

Δὲν εἶχεν παρέλθει δύο ὥρας, ἀφ' ἧς ἐρρίφθη ἡ πρώτη ὀβίς ἡ πληγώσασα τοὺς δύο ἄνδρας καὶ ἡ σκηνὴ εἰς τὴν ὁποίαν τοὺς εἶχεν μεταφέρει, πρώτους αὐτούς, ἦτο γεμάτη ὅλη ἀπὸ πληγωμένους, Τελευταῖοι εἶχαν φθάσει δύο, οἱ ὁποῖοι ὡμοίαζαν τόσον, ὥστε οὐδεμία ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι ἦσαν ἀδελφοί. Ὁ εἷς ἔφερε τραῦμα διαμπερὲς εἰς τὸ στῆθος καὶ ὁ ἄλλος ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο νεώτερος εἰς τὸν ἀριστερὸν βραχίονα. Τὸν πρῶτον εἶχαν φέρει δύο νοσοκόμοι ἐπάνω εἰς φορεῖον, τὸν ἄλλον ὑπεβάσταζε διὰ νὰ περιπατῇ ἕνας στρατιώτης. Ὅταν τὸ φορεῖον ἐτοποθετήθη ἐπάνω εἰς τὸ τρίτον καὶ μόνον τραπέζι, τὸ ὁποῖον εἶχε μείνει ἐλεύθερον, ὅλοι οἱ ἄλλοι πληγωμένοι ὁρμεμφύτως ἔφεραν τὸ χέρι εἰς τὸ πιλίκιον καὶ ἔλαβαν στάσιν στρατιωτικοῦ χαιρετισμοῦ. Ἡ πρώτη ἐντύπωσις ἦτο ὅτι ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἄνδρες ἐχαιρέτων ἕνα νεκρόν, τόσον ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου των ἦτο ὀδυνηρά.

Καὶ ὅμως ὁ χαιρετισμὸς ἀπετείνετο πρὸς τὸν βαθμοφόρον, πρὸς τὸν ἀνώτερον, πρὸς τὸν συμπαθῆ ἀξιωματικόν, ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγων ἀκόμη στιγμῶν ὅλος ζωὴ καὶ θάρρος διηύθυνεν ἔφιππος καὶ ἀτρόμητος τὴν μάχην.

Οἱ ἰατροὶ μὲ τὰς ἄτπρες των ποδιὲς καὶ μὲ τὰ χειρουργικά των ἐργαλεῖα ἦσαν τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπησχολημένοι εἰς τὰ ἄλλα δύο τραπέζια. Ὁ εἷς μέστης ἡλικίας, κοντὸς χονδρουλός, ἠγωνίζετο μὲ τρεῖς τέσσαρας βοηθοὺς νὰ σταματήσῃ τὴν ἀκατάσχετον αἱμορραγίαν τοῦ ἑνὸς ἐκ τῶν δύο στρατιωτῶν οἱ ὁποῖοι εἶχον προτβληθῆ ἀπὸ τὴν πρώτην

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Η ΕΥΜΟΡΦΙΑ ΤΟΥ ΤΟΑΝΩ

I

Ὁ Τοανὼ ἐξετύλιξε τὴν ζώνη του τὴν θαλασσιὰ καὶ κύταξε μὲ προσοχὴ τὸν κλῶνο τῆς καστανιᾶς·'ς αὐτὸν τὸν κλῶνο ἤθελε νὰ κρεμαστῇ.

Στὸν κλῶνο τῆς καστανιᾶς θὰ ἔδενε τὴ μιὰ ἄκρη τῆς ζώνης, εἰς τὴν ἄλλη ἄκρη θὰ ἔκαμνε μιὰ θηλειὰ καὶ τότε. . . . γιατὶ ἡ Μελίτη ἡ γλυκειὰ ξανθὴ Μελίτη δὲν τὸν ἤθελε, καὶ ὁ Τοανὼ ἔκλαψε αὐτὴ τὴν στιγμὴ στὴν ἐνθύμησί της.

Γιατί ἡ κακὴ νὰ μὴν θέλῃ αὐτόν, ποῦ τὴν ἀγαποῦσε τόσο!! ποῦ θὰ ἦτο πολὺ εὐτυχισμένος ἂν περνοῦσε ὅλη τὴ ζωή του γονατιστὸς 'μπρός της καθὼς ἐμπρὸς σὲ μιὰ Παναγιά! ποῦ θὰ θεωροῦσε τὸν ἑαυτόν του τὸν πιὸ εὐτυχισμένο, ἂν δούλευε μέρα νύκτα γι'αὐτήν! ποῦ θὰ τὴν ἀγαποῦσε, μὰ τόσο πολύ!! 'Αλλὰ τί τὴν ἔμελλε γι'αὐτὸν τὸν ἔρωτά του τὴν ξανθὴ χωριατοπούλα; αὐτὴ ἀγαποῦσε ἄλλους, ἄλλους πιὸ ὡραίους καὶ πιὸ χαρωποὺς γιατί αὐτὸς ὤ! αὐτὸς ὁ Τοανὼ δὲν ἦτο καθόλου ὡραῖος καὶ χαρωπὸς ἂν καὶ 'ς αὐτὸ δὲν ἔπταιε αὐτὸς ἀλλ' ὁ ὀρεινός του τόπος. Εἶχε γεννηθῆ ἐκεῖ ψηλὰ ωλησίον τοῦ Cabas στὴν μέση τῶν βράγων σὲ μιὰ φάραγγα στενὴ ποῦ ὁ ἥλιος καίει τόσο τὸ δέρμα καὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι καχεκτικοὶ καὶ μελαγχολικοί, ποῦ καὶ αὐτὰ τὰ ζῶα ἀνόμα εἶναι λυπημένα καὶ φιλάσθενα, ὡς ἂν τὰ βουνὰ εἶχαν φυλάξει μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό τους ὅλη τὴ χαρὰ ακὶ ὅλη τὴν ὠμορφάδα.

Καὶ ἡ Μελίτη; ἄ αὐτὴ ἦτο ἀπὸ τὴν πεδιάδα· γ' αὐτὸ ἦτο τόσο ψηλὴ καὶ γελοστή· εἶχε τὸν ἥλιο στὰ ξανθὰ μαλλιὰ καὶ στὸ ὤμορφό της δέρμα. Γιατί λοιπὸν αὐτὸς ὁ Τοανὼ νὰ τολμήσῃ νὰ τὴν ἀγαπήσῃ;;

Ὦ βουνὰ γεννέθλια! κορυφὴ τοῦ Cer καὶ Césy κορφαὶς τοῦ Ossu καὶ Arrteugrand, σεῖς ποῦ εἶσθε τόσο ὡραῖα καὶ τόσο μεγαλοπρεπῆ, δὲν ἔπρεπε νὰ εἰπῆτε στὸν ἥλιο ἀφοῦ εἶσθε τόσο κοντὰ τοῦ νὰ μὴ δίνῃ τρυφερὴ καρδία εἰς τὰ ὀρεινὰ παλληκάρια ποῦ κατεβαίνουν κάτω εἰς τὴν πεδιάδα;;

II

Ὁ Τοανὼ κατέβηκε στὴν πεδιάδα καὶ ἔγινε δοῦλος ἑνὸς ποῦ εἶχε χωράφια κοντὰ στὸ Pau, ὅταν δὲ πρώτη φορὰ εἶδαν τὰ μάτια του τὴν Μελίτη, αἰσθάνθηκε τὴν καρδιάν του ν' ἀνοίγῃ καθὼς ἕνα λουλοῦδι τοῦ βουνοῦ μετὰ τὸ ξεπάγωμα. 'Από τότε τὰ μάτια του δὲν ἔπαυσαν ἀπὸ τοῦ νὰ ζητοῦν τὴν Μελίτη.

Εἰς τὰ χωράφια ποῦ δούλευε δὲν ζητοῦσε παρὰ τὴν σκιάν της καὶ δὲν ἐπιθυμοῦσε τίποτε ἄλλο νὰ βλέπῃ παρὰ τὸ χαμόγελό της, ὅταν ἦτο ἀνθισμένο ὁ Τοανὼ ἐσκιρτοῦσε ὁλόκληρος ἀπὸ τὴν καρδιάν του καὶ ἐδοκίμαζε λίγο ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον αἰσθάνονται οἱ θάμνοι τῆς γενεθλίου κοιλάδος, ὅταν ἡ μυρωδάτη πνοὴ τοῦ καλοκαιροῦ ποῦ περνᾶ ἀποπάνω ἀπὸ τᾶ βουνὰ τῆς 'Ισπανίας, κάνει νὰ βοΐζουν ἡ σκνῆπες γύρίζοντας γύρω στὰ καινούργια των φύλλα.

'Αλλὰ τὸ χαμόγελο τῆς Μελίτης ποτὲ δὲν ἐπετοῦσε ς' αὐτόν, ἐπήγαινε 'ς ἄλλους καὶ συλλογιζόμενος αὐτοὺς τοὺς ἄλλους ὁ ὀρεινός, ἐγίνετο μελαγχολικὸς καθὼς οἰβράχοι τῶν βουνῶν του, ὅταν αἰσθάνονται νὰ βαρύνουν ἐπάνω των ἡ φορτωμένες ἀπὸ χιόνι χίλιες σουβλερές των ἄκρες.

Μιὰ βραδυὰ ποῦ τὴν ηὗρε στὸ λόφο γιὰ νὰ μαζέψῃ κάστανα, τῆς εἶπε ἀπότομα τὸν πόνο του, τὸν πόνο τῆς μεγάλης του ἀγάπης ποῦ τὸν ἐβασάνιζε ἐδῶ καὶ τόσες ἑβδομάδες, ποῦ δὲν τὸν ἄφινε νὰ δουλέψῃ τὴν ἡμέρα καὶ νὰ κοιμηθῇ τὴν νύκτα· τῆς εἶπε ἀκόμη πῶς θὰ τρελλαθῇ ἐξ αἰτίας της, πῶς ἦτο ἀ ἀγκη ν' ἀκούσῃ τὴν φωνή της, νὰ βλέπῃ τὸ χαμόγελό της, καθὼς ἦτο ἀνάγκη νὰ τρώγῃ τὸ ψωμὶ ποῦ δίνει ὁ καλὸς Θεός.

Ὦ Μελίτη! Μελίτη μου! τῆς εἶπε κλίνων τὰ μάτια του διότι ἐφοβήθη νὰ μὴ 'δῇ κανένα εἰρωνικὸ καὶ μισητὸ μορφασμὸ στὸ ἡλιόλουστο πρόσωπό της. Καὶ πράγματι δὲν εἶδε τὸν μισητὸ μορφασμό, ἀλλ' ἄκουσε ἕνα καγχασμό, ἕνα μεγάλο καγχασμό, τὸν ὁποῖον ἡ ἠχὼ ἐπανέλαβε ὡσὰν οἱ ἐκεῖ κοντὰ λόφοι νὰ τὸν ἔστελλαν ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον, ὡσὰν ὅλα τὰ δένδρα, ὅλα τὰ χωράφια, ὅλα τὰ χαλίκια τῆς πεδιάδας νὰ ἐγελοῦσαν γι' αὐτὸν τὸν ἔρωτα τοῦ ὀρεινοῦ.

III

Εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιο λόφο, στὴν ἴδια θέσι ποῦ ἡ Μελίτη ἐμάζευε

ριφθεῖσαν ὀβίδα. 'Αλλὰ τὸ πρᾶγμα ἀπέβαινε πολὺ δύσκολον, διότι τὸ κάτω τὸ μέρος τοῦ σώματος τοῦ δυστυχοῦς αὐτοῦ εἶχε μεταβληθῆ εἰς σάρκα ἄμορφον, ἐπάνω εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο ἀδύνατον νὰ εὑρεθῇ ἄλυσις φλεβῶν καὶ τῶν ἀρτηριῶν. Ὁ δυστυχὴς πληγωμένος ἐξηπλοῦτο ἀναίσθητος, ἐνῷ ὑπόκωφοι μηκυθμοὶ ἠκούοντο ἀπὸ τὸ πλαγινὸν τραπέζι, τοῦ μόλις πρό τινων στιγμῶν ἀφυπνισθέντος ἀπὸ τὸ χλωροφόρμιον συντρόφου του.

Ἡ ἀφύπνισις τοῦ δυστυχοῦς αὐτοῦ ἦτο τρομερά. 'Ακρωτηριασμένος χωρὶς χέρια, διότι ἐδέησε νὰ κόψουν καὶ τὰ δύο του χέρια διὰ τὸν σώσουν, εὐθὺς ὡς ἠμπόρεσε νὰ ἀρθρώσῃ δύο λέξεις, ἐψιθύρισε μέσα εἰς ἓν ἄγριον μουγκρισμα, τὸ ὁποῖον ὡς ὑπόκωφος βροντὴ ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸ στῆθος του: Δὲν μὲ τελειώνατε καλλίτερα; καὶ ὁ ἰατρὸς ὁ ὁποῖος παρηκολούθει τὴν ἀφύπνισιν τοῦ δυστυχοῦς αὐτοῦ ἦτο πολὺ νέος καὶ ἐντελῶς ἀσυνειθίστος νὰ κόπτῃ σάρκας καὶ νὰ ρο κανίζῃ ὀστᾶ καὶ νὰ ἀποσπᾷ μέλη ὁλόκληρα ἀπὸ σώματα νέα καὶ γερὰ καὶ εὔρωστα. Δι' αὐτὸ τὸ πρόσωπόν του ἦτο χλωμὸν ὡς κήρινον, τὰ μάτια του κατακόκκινα καὶ χονδραὶ ρανίδες ἱδρῶτος ἔτρεχαν ἀπὸ τὸ μέτωπόν του, καθ' ἣν στιγμὴν ἀντίκρυσε τὸ τρίτον φορεῖον.

Ὦ! ἐγὼ θὰ τὸν ἐγχειρίσω καὶ αὐτόν! ἐσυλλογίσθη. μετὰ τὸ ταχὺ βλέμμα μὲ τὸ ὁποῖον ἐξήτασε τὴν ἐπὶ τοῦ ἄλλου τραπεζίου ἀτελεύτητον ἀκόμη ἐργασίαν τοῦ γέροντος συναδέλφου του. Καὶ ἠσθάνθη ὡς νὰ τοῦ ἐτίζε τὸ στῆθος ἕνας βαρὺς ἐφιάλτης. 'Αλλ' αὐτὸ ἦναι τρομερὸν εἶπε μέσα εἰς τὰ δοντιά του. Βεβαίως δὲν θὰ ἀνθέξω.

Εὐθύς, ὅμως ὡς μία φωνή, ὡς μία διαταγὴ ἀνωτέρα, νὰ τὸν ἐκάλει πλησιον τοῦ νέου τραυματίου, χωρὶς πλέον νὰ σκέπτεται τὸν ἑαυτόν του ἔκαμε νόημα εἰς δύο βοηθοὺς νὰ ἀπολυμάνουν γρήγορα τὰ ἐργαλεῖα του καὶ νὰ τὰ φέρουν εἰς τὸ ἄλλο τραπέζι.

Κύριε γιατρέ; εἶπεν ἕνας στρατιώτης ὁ ὁποῖος εἶχε πλησιάσει πρῶτος, παρουσιαζῶν βραχίονα εἰς τὸν καρπὸν τοῦ ὁποίου εἶχε σφηνωθῆ μία σφαῖρα, δὲν μπορῶ νὰ βαστήξω ἀπὸ τοὺς πόνους. Εἶμαι ἀπὸ τοὺς πρώτους πληγωμένους καὶ κοντεύει νὰ χυθῇ ὅλο μου τὸ αἷμα ἀπὸ τὴν πληγήν αὐτήν.

Λοχία! εἶπεν ὁ ἰατρὸς μὲ φωνὴν ἀπότομον, ἀποτεινόμενος εἰς βαθμοφόρον νοσοκόμον. Πλύνε ἀμέσως τὴν πληγὴν τοῦ τραυματίου αὐτοῦ, καὶ ἔρχομαι. Καὶ βιαστικὸς, μὲ μίαν νευρικὴν ἀπώθησιν ὅλων τῶν ἄλλων πληγωμένων, οἱ ὁποῖοι ἐπλησίαζαν, δεικνύοντες ὁ καθεὶς τὴν πληγήν του, ἐπλησίασε τὸ τραπέζι, εἰς τὸ ὁποῖον ἐξηπλοῦτο ἀναίσθητος ὁ λοχαγὸς τοῦ σώματος, ὁ ὁποῖος τόσον εἶχε γελάσει πρὸ ὀλίγου διὰ τὸ τίμιον φυλακτόν, τὸ ὁποῖον ἡ καϋμένη ἡ μητέρα του εἶχε σκεφθῆ νὰ τοῦ στείλῃ μέσα εἰς τὸ γράμμα της.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κὰν Π.Γ. Τρίκκαλα. Συνεμορφώθημεν ὁδηγίαις σας.—Κὸν Θ. Γ. Βάρναν. 'Επιστολή σας μετὰ φρ χρ. 30 ἐλήφθη.—Κὰν Στ. Κ. Φι-

κάστανα ἀπεφάσισε νὰ κρεμαστῇ. Ἡ καταχνιὰ ἐμπαμπάκωνε τὴν κοιλάδα· ἦτο ἕνα ριγηλὸ πρωΐ τοῦ Νοεμβρίου ἡ κορυφὲς τῶν δένδρων ἐφαίνοντο ἀπὸ μακρυὰ καὶ ἔσκυβαν ἀπὸ τὸ φύσημα τοῦ ἀέρος ἀν νὰ ἤθελαν νὰ 'δοῦν ποῦ πήγαιναν ν' ἀποθάνουν τὰ τελευταῖα τους φύλλα.

Ὁ Τοανὼ ἔδεσε τὴν θαλασσιά του ζώνη εἰς τὸν κλάδο τῆς καστανιᾶς, ἐνῷ ἀπὸ τὰ φύλλα τοῦ δένδρου ἔπεφταν ἀπάνω του σὰν νὰ ἔκλαιαν σταγόνες τῆς καταχνιᾶς. Ὁ κλάδος αὐτὸς ἦτο δυνατὸς κοῖζος σὰν ἕνας βραχίων στραμμένος πρὸς τὰ μακρυνὰ βουνά.

Ὦ! τὰ βουνά! ὁ Τοανὼ ἤθελε νὰ τὰ κυτάξῃ ἀκόμη μίαν φορὰν· μόλις ἄρχισαν νὰ φαίνωνται ἀποκάτω ἀπὸ τὴν καταχνιὰν καὶ ὁ ἥλιος χαϊδεύων αὐτὰ μὲ τῆς χρυσές του ἀκτῖνες, ἐγρύσωνε τῆς ὑψηλότερες κορυφές των, αἱ ὁποῖαι ἔβγαιναν σιγὰ σιγὰ ἀπὸ τὴν σκιὰν καὶ ἐφαίνοντο νὰ πλησιάζουν, ἐφαίνοντο νὰ ἔρχωνται ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὴν μελαγχολικὴν κοιλάδα διὰ νὰ ἰδοῦν τὸν θάνατον τοῦ Τοανώ. Ναί! ἤρχοντο ὅλες μεγαλοπρεπεῖς λαμπερὲς μὲ τοὺς σωροὺς τῶν πάγων ἐπάνω στῆς κορυφές των, λαμποκοπῶντας ἀπὸ τὸν ἀνατέλλοντα ἥλιον.

Τὸ πρόσωπον τοῦ ὀρεινοῦ ἔλαμψε· ἐγνώριζε καλὰ τὰ βουνὰ τῆς πατρίδος του, τὰ ἀγαποῦσε τόσο πολύ. Πόσες φορὲς δὲν ἔστρεφε 'ς αὐτὰ καὶ τοὺς ἔλεγε τὸν πόνο του καὶ πρὸ πάντων τὸ βράδυ ποῦ εἶχαν ἕνα τρυφερὸ χρῶμα θαλασσί, ἴδιο σὰν τὰ γλυκὰ μάτια τῆς Μελίτης!

Ὦ! οἱ καλοὶ αὐτοὶ φίλοι! 'Εὰν τοῦ ἔδιναν λιγάκι ἀπὸ τὴν εὐμορφιά τους ὅταν ἦλθε εἰς τὸν κόσμον, ἴσως τότε ἡ Μελίτη θὰ τὸν ἤθελε καὶ θὰ ἠμποροῦσε νὰ ζήσῃ ὁκόμη... 'Αλλ' ἀδιάφορον, ἂν καὶ δὲν τοῦ ἔδωσαν, αὐτὸς τὰ ἀγαποῦσε πάντοτε πολὺ καὶ μάλιστα αὐτὸ τὸ πρωΐ ποῦ ἀποφάσισε ν' ἀποθάνῃ, ἠσθάνετο ὅτι ὁ ἔρως του γι' αὐτὰ ἦτο πιὸ μεγάλος ἀπὸ ἄλλοτε... Καὶ τὰ παρατηροῦσε πολλὴ ὥρα ἀποκάτω ἀπὸ τὴν καταχνιά, ἡ ὁποία ἔκλαιε καὶ ἔρριχνε ἐπάνω του τὰ δάκρυα τῆς καταχνιᾶς καὶ ἀμέσως ἕνα διαφορετικὸ μειδίαμα ἐφάνηκε στὰ χείλη του. Πόσο ἦσαν συγκινητικὰ αὐτὸ τὸ πρωΐ; πόσον τὰ φθινοπωρινὰ χιόνια τὰ ἔκαναν ὑψηλότερα καὶ λαμπερά; Ὦ! ἤθελε νὰ ἔστελνε φιλιὰ 'ς αὐτὸ τὸ τριανταφυλλὶ καὶ μενεξελὶ φῶς, ἤθελε νὰ στείλῃ φλογεροὺς στεναγμοὺς 'ς αὐτὰ τὰ πεῦκα ποῦ ἀπὸ μακρυὰ ἔγερναν τῆς κορυφές των.

Ὁ Τοανὼ τὰ ἔβλεπε μὲ ὅλην τὴν δύναμι τῶν ματιῶν του· δὲν ἐσυλλογίζετο πλέον τὴν ζώνη του, ἡ ὁποία ἦτο δεμένη στὸν κλάδο καὶ τὴ Μελίτη ἀκόμη δὲν ἐσυλλογίζετο, ποῦ ἡ καλύβα της ἐκάπνιζε 'κεῖ κάτω εἰς τὴν πεδιάδα· τίποτε δὲν ἐσυλλογίζετο, ὅλη του ἡ ψυχὴ καὶ ὁ νοῦς του ἦτα προσηλωμένος στὰ βουνά, στὰ ὡραῖα βουνὰ τῆς πατρίδος του, πρὸς τὰ ὁποῖα ἡ καταχνιὰ ἀνέβαινε κατὰ διαλείμματα καθὼς στὸ θυσιαστήριο τὸ θυμίαμα.

IV

Ἔξαφνα ἀνατινάχθηκε ἕνα πρᾶγμα πολὺ γλυκὸ ἀπάνω στὰ μάτια του τόσο γλυκό, σὰν νὰ ἦτο φίλημα τῶν μακρυνῶν βουνῶν.....

— Καλημέρα Τοανώ, εἶπε μιὰ γλυκειὰ φωνή. Τί κάνεις ἐκεῖ Βλέπεις τὰ βουνά; Ὦ! πόσον εἶσαι διαφορετικὸς ὅταν τὰ κυττάζῃς!.

Ὁ Τοανὼ κατατρομαγμένος ἔστρεψε· δὲν ἦτο αὐτὸ φίλημα ὧν βουνῶν Ὄχι! καθόλου! ἦτο φίλημα μιᾶς ὤμορφης κόρης ποῦ εἶχε τὸν ἥλιο στὰ ξανθὰ μαλλιὰ καὶ 'στὸ ὤμορφό της δέρμα.

Μελίτη μου! ἐψιθύρισε μὲ μιὰ τόσο γλυκειὰ φωνὴ σὰν νὰ ἔβλεπε ν' ἀνοίγουν ἡ πόρτες τοῦ Παραδείσου. Ναί! ἦτο ἡ Μελίτη ἡ ὁποία ἐμάζευε κάστανα κατ' ἐκείνη τὴν στιγμὴ καὶ ἦλθε κοντὰ στὸν Τοανὼ ὅταν εἶδε τὴν ζώνη κρεμασμένη, διότι ἀμέσως ἐννόησε τὸν κακὸ σκοπό του καὶ ἀκουμβῆσε τὰ χείλη της ἐπάνω στὰ μάτια τοῦ ὀρεινοῦ.

'Αλλὰ δὲν ἦτο μόνο ἡ λύπη ποῦ τὴν ἀνάγκασε νὰ κάμῃ αὐτό, ὄχι! ἦτο καὶ ὁ ερως, διότι ἐκεῖνο τὸ πρωΐ δὲν τὸν ηὗρε καθόλου ἄσχημο τὸν Τοανώ.

Τὰ βουνὰ τῆς πατρίδας τὸν εἶχαν κάμει ὡραῖο...

(Rameau) **Μαρία Β. Ζερβουδάκη.**

λίππούπολιν. Συνδρομή σας ἐλήφθη. Εὐχαριστίας.—Καν Α. Κ. Μ Κίλ. Ἡ ἐπιστολή σας εἶχε παραπέσει καὶ μόλις τωρα περιῆλθεν εἰς χεῖρας μου. Τὰ ζητούμενα φυλλάδια σᾶς ἀποστέλλονται, πλὴν τοῦ ς'ς τὸ ὁποῖον δὲν ἐξεδόθη. Δείγματα τῆς κ. Καρ. βαμβακερὰ καὶ ἐὰν ἐλάμβανα ἐγκαίρως τὸ γράμμα σας δὲν θὰ σᾶς ἔστελα, διότι μόνον μεταξωτὰ κατασκευάζει.—Καν Εὐ. Σπ. Ἀδηλερ. Ἐλήφθη Εὐχαριστίας.—Καν Θ. Μ. Ἀλεξάνδρειαν. Ἐὰν εἶναι ἐπιστήμων προσφέρεται ἀντικείμενα γραφείου. Ἐὰν ἔμπορος τότε εἴδη ἀτομικῆς χρήσεως. Μία ὡραία αἴφνης εἰκὼν γνωστοῦ καλλιτέχνου, παριστῶσα τοπίον ἢ μνημεῖον ἐνθυμίζον τὴν μακρινὴν πατρίδα εἶναι δῶρον ἐξ ἴσου κατάλληλον καὶ δι' αὐτὸν καὶ δι' ἐκεῖνον. Εἰς τὴν μητέρα καὶ τὰς ἀδελφὰς δὲν νομίζω νὰ εἶναι ἀνάγκη προσφορᾶς δώρων.—Κον Σ. Α Τσ. Ἐλήφθη. Εὐχαριστίας. Μεταβάλλομεν διεύθυνσιν.—Δα Π. Ν. Α. Κορώνην. Ἐλήφθη. Ἐνεγράφητε. Φύλλα στέλλονται ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου.—Καν Δ. Μ. Ἀδραμύττιον. Φρ. γρ. 40 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστίας θερμάς. Ἡ κ. Αἰ. Λ. γράφει. Δυστυχῶς, ὡς μοὶ εἶπε, δὲν εὗρε πρόσωπον κατάλληλον. Γράφω καὶ ἐγὼ προσεχῶς.—Καν Α. Φ. Βάρναν. Ἀντίτιμον 12 σωμάτων Χειραφετημένης καὶ Μαγίσσης ἐλήφθη. Θερμοτάτας εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Ζητούμενα 16 ἔτι σώματα ἀποστέλλονται. Καὶ πάλιν πολλὴν εὐγνωμοσύνην. Γράφω.—Καν Σ. Δ. Πειραιᾶ. Ἡ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων ἀρ. 24 ὑφάντρια κ. Δραμητινοῦ ἔχει ὡραιότατα μεταξωτὰ καὶ πολὺ εὐθηνά. Διὰ δῶρα σᾶς συνιστῶ τὰς ὡραίας της γραβάτας. Στοιχίζουν μόνον 2 1)2 δρ. Καν Δ. Στ. Πύργον. Ἐξετάζω καὶ γράφω ἀμέσως.— Καν Θ. Α. Μπρίντεζι. Συνδρομή σας ἐλήφθη. Εὐχαριστίας. Βεβαίως θὰ εἶνε λάθος λογιστικὸν. Γράφω.—Καν Γ. Αἰ. Κέρκυραν. Σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὰς ὑπὲρ τῆς Χειραφετημένης καὶ τῆς Μαγίσσης μου κρίσεις σας. Ἀλλὰ δὲν πταίω ἐγώ, ἐὰν τὰ βιβλία αὐτὰ εἶνε ἄγνωστα εἰς πολλοὺς συμπολίτας σας. Τί εἴδους ἐνεργείας ἐννοεῖτε; Εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν δὲν ἀρκεῖ ὁ κόπος καὶ ἡ ἐργασία νὰ γράψῃ τις ἓν βιβλίον, ἀλλ' ἀπαιτεῖται καὶ ἰδιαιτέρα ἐργασία, ἀρκετὰ ἀνιαρά, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν διάδοσίν του.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Πῶς νὰ βγάζωμεν τὶς σκουριές

Βγάζωμεν εὔκολα τὶς σκουργιὲς, ἐὰν βρέξωμεν τὸ ὕφασμα μὲ ζεστὸν νερὸ καὶ ἔπειτα τὸ βουτήξομεν μέσα σὲ ζουμὶ ἀπὸ λεμόνη καὶ ἀπὸ πάνω τὸ σιδηρόσομεν μὲ ἀρκετὰ ζεστὸν σίδερο, ἐὰν μὲ τὴν πρώτην φορὰ δὲν φύγῃ ἡ σκουργιὰ, τότε τὸ ἐπαναλαμβάνομεν δευτέραν καὶ τρίτην καὶ κατόπιν τὸ πλένομεν μὲ ἀρκετὸ νερό. Τὸ ζουμὶ ἀπὸ τὶς γινομένες τομάτες φέρει τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα.

Πῶς βγάζωμεν τὸ πετρέλαιον ἀπὸ τὰ ὑφάσματα

Αἱ κηλίδες τοῦ πετρελαίου, καθὼς ἐν γένει ὅλαι αἱ κηλίδες ἀπὸ παχείας οὐσίας, βγαίνουν εὔκολα μὲ τὴν βενζίνα, μὲ τὸν αἰθέρα ἢ καλλίτερα μὲ ὑγρὰν ἀμωνίαν. Ἡ ἀμωνία δὲν χαλάει διόλου τὸ ὕφασμα οὔτε τὸ χρῶμα ἐὰν τὴν μεταχειριζώμεθα μαζῆ μὲ νερὸ καὶ ἡ μυροδιά της ἐξατμίζεται πολὺ εὔκολα.

Βάλλετε τὸ ἀναγκαῖον ὑγρὸν μέσα εἰς ἕνα πιατάκι βαθὺ καὶ βουτήξατε μέσα ἕνα κομμάτι φανέλλα ἄσπρη πολὺ καθαρὰ μὲ τὴν ὁποίαν τρίβετε τὴν κηλίδα εἰς περισσοτέραν ἔκτασιν.

Κάτω ἀπὸ τὸ λεκιασμένο μέρος βάζετε ἕνα καθαρὸ ἄσπρο πανὶ τὸ ὁποῖον πέρνει τὸ πετρέλαιον ἢ ὅτι ἄλλη οὐσία ἔχει λερώσει τὸ ὕφασμα, καὶ τοῦ ἀλλάζετε συχνὰ θέσιν ὥστε πάντοτε νὰ ἔχῃ ἀπὸ κάτω στεγνὸ πανί.

Καὶ ἐξακολουθεῖτε νὰ τὴν σκορπίζετε ἕως νὰ καθαρίσῃ ἐντελῶς.

Νεφράκια σάλτσα. Εἴτε βωδινά, εἴτε μοσχαρίσια, εἴτε ἀρνίσια, τὰ κόπτετε εἰς δύω κατὰ μῆκος καὶ ἀφαιρεῖται τὰ νεῦρα. Ἔπειτα τὰ κοκκινίζετε ἕως 5 λεπτὰ μὲ βούτυρο· τὰ ἀποσύρετε ἀπὸ τὴν φωτιὰν τοὺς ρίπτετε μία κουταλιὰ φαρίνα καὶ τὰ ἀνακατόνετε. Ἰδιαιτέρως ἔχετε βράσει 1 ποτῆρι ἄσπρο κρασὶ μὲ ψιλοκομμένο μαϊντανό, μὲ ἁλατοπίπερο, μὲ μισὶ σκελίδα σκόρδου. Ρίπτετε τὴν σάλτσαν αὐτὴν μέσα εἰς τὰ νεφράκια, προσθέτετε μίαν κουταλιὰν βούτυρο καὶ τὰ ἀφίνετε νὰ βράσουν ἀκόμη 5—10 λεπτὰ. Τὰ σερβίρετε ἐπάνω εἰς φέτες ψωμιοῦ τηγανισμένες.

Ἡ διαπρεπὴς γυναικολόγος καὶ μαιευτὴρ ἰατρὸς δις Ἀνθὴ Βασιλειάδου, τέως βοηθὸς τῆς Maternité τῶν Παρισίων δέχεται ἐπισκέψεις καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῆς 3—5ης μ. μ. ὁδὸς Διδότου ἀρ. 19.

Ἡ δὶς Ἀνθὴ Βασιλειάδου ἐξησφάλισεν ἤδη πολυπληθῆ πελατείαν, διότι διὰ κάθε γυναῖκα πάσχουσαν ἀπὸ γυναικολογικὰς παθήσεις ἢ ἔχουσαν ἀνάγκην μαιευτῆρος, εἶναι προτιμοτέρα τοῦ ἀνδρὸς γυνὴ ἰατρός. Ἄλλως τε τὰ θαυματουργὰ ἀποτελέσματα τῶν θεραπειῶν, ἃς ἡ κ. Βασιλειάδου ἀνέλαβε μέχρι σήμερον, τῆς ἐξησφάλισαν τὴν ἐκτίμησιν τοῦ γυναικείου κοινοῦ τῶν Ἀθηνῶν.

Οἱ Ἄγγλοι ὀδοντοϊατροὶ ἀδελφοὶ κ.κ. John καὶ Alfred Walker λαμβάνωσι τὴν τιμὴν νὰ φέρωσιν εἰς γνῶσιν τῆς ἀξιοτίμου αὐτῶν πελατείας ὅτι μετώκησαν εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πινδάρου ὑπ' ἀριθ. 4 οἰκίαν.

Messrs les dentistes John et Alfred Walker avisent leur honorable clientèle qu'ils ont transféré leur cabinet dentaire *rue Pindare No 4.*

Δύω κυρίαι Γερμανίδες, διδάσκουσαι πιάνο καὶ γερμανικὰ ζητοῦν 2 δωμάτια μικρὰ ἢ ἓν μεγάλο ἄνευ ἐπίπλων. Ἀντὶ ἐνοικίου προσφέρουν ὥρας διδασκαλίας τῶν ἄνω μαθημάτων. Διεύθυνσις εἰς τὸ γραφεῖον μας.

ΕΦΘΑΣΕΝ Η ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΛΛΟΓΗ
ΤΟΥ Κου ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΣΑΜΗ

Σπεύσατε νὰ ἰδῆτε ποικιλίαν δερμάτων ὅλων τῶν ζώων καὶ φόρμας τελειοτάτας καὶ κομψοτάτας εἰς τὸ μέγα ὑποδηματοποιεῖον τοῦ κ. Ι. Δ. Τσάμη, ὅστις ἐπισκεφθεὶς ἅπαντα τὰ εὐρωπαϊκὰ κέντρα καὶ τὴν Διεθνῆ Ἔκθεσιν τῆς Λίλλης, ἐν ᾗ ἐτιμήθη καὶ διὰ χρυσοῦ βραβείου καὶ μὴ φεισθεὶς οὔτε κόπου οὔτε δαπάνης ἐπλούτισε τὸ κατάστημά του μὲ ὅ,τι ὡραῖον ὅ,τι κομψὸν ὅ,τι ποικίλον ἐν Εὐρώπῃ ὑπάρχει ἵνα ἱκανοποιήσῃ τὴν καλαισθησίαν τῆς ἀπειροπληθοῦς πελατείας του.

J'ai l'honneur de vous annoncer que j'ai transferé mon magasin sur la Rue de Stade No 20, et je prie que vons vluliey me preter son soutien votre comme par la passé en vous assurant que vous me trouverez toujours prompt à vous servir par un travail solide et bonne marché.

J'ai l'honneur d'être votre humble serviteur.

NICOLAEVITZ
Horloger

Ὅσον εἰς πολλὰ τεμάχια καὶ ἂν ἔχουν σπάσει τὰ πολύτιμα δοχεῖα σας ἢ φλυτζανια ἢ λεκάναι, ἢ πιάτα, τέλος ὅ,τιδήποτε ἐκ πορσελανης ἢ φαϊάνς ἢ κρυστάλλου, τὸ συγκολλᾷ καὶ σᾶς τὸ παρουσιάζει καινουργὲς ἐντελῶς ὁ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ ἀρ. 59, ἀπέναντι τοῦ χρυσοχοείου τῶν ἀδελφῶν Μαραγκοῦ, καλλιτέχνης κολλητὴς κ. Σακκητόπουλος.

Πρὸς τούτοις καθαρίζει κομψοτεχνήματα ἀπὸ bronze ἐπάργυρα καὶ ἐπίχρυσα χωρὶς βερνίκι, καὶ ἐπαναφέρει εἰς τὴν προτέραν αὐτῶν κατάστασιν. Κατασκευάζει τὰς δυσκολωτέρας κορνίζας διὰ φωτογραφιας, εἰς ὅλα τὰ εἴδη καὶ μεγέθη, ὡς ἀναλαμβάνει μετ' ἐκτάκτου ἐπιτυχίας τὸ δέσιμον κάθε ἐργοχείρου.